

berusende Drikke i Almindelighed. Lagtinget — som tog Afstand fra det principale Andragende — paatænkte at søge det subsidiære Andragende imødekommet ved Indførelsen af „Göteborg-Systemet“, men da dette viste sig urealisabelt, vendte Tinget, for saa vidt angik Salg og Udsækkn. af Brændevin, i det væsentlige tilbage til Lagtingets Forslag af 1882, hvorhos Tinget med Hensyn til Forhandling og Udsækkn. af Vin og undergæret Øl optog Bestemmelser, hvorefter Retten hertil fremtidig gjordes afhængig af særlig Bevilling, meddelt for 5 Aar ad Gangen. Foruden de derved foranledigede Ændringer i og Tilføjelser til Lovforslaget af 1882 var endvidere optaget Bestemmelser, sigtende til at forhindre Omgaaelse af Lovgivningen ved, at Handlende, der ikke selv have Bevilling til Handel med Brændevin m. m., „bestiller“ saadanne Drikke for de Handelsberettigede til Konsumenterne, og endvidere sigtende til at ramme gratis Traktering med Brændevin i Butikkerne („Fiske-snaps“).

Et paa Grundlag heraf udarbejdet Lovforslag forelagdes i Rigsdagen i Samlingen 1890—91 (Tillæg A. Sp. 2143) og vedtoges med en uvæsentlig Ændring i Landstinget (Tid., Sp. 99, 166, 831, 884; Tillæg B. Sp. 83), men naaede i Folketinget kun til 1ste Behandling, ved hvilken det henvistes til et Udvalg, som ikke afgav Betænkning (Tid., Sp. 1882).

I Lagtingssamlingen 1893 rejste Tingets Formand paany Spørgsmaalet om Ændring i Reglerne om Handel med og Udsækkn. af Øl og Vin, hvilket i Samlingen 1894 førte til Vedtagelsen af et med det sidstomtalte, i Rigsdagen forelagte Lovforslag, i det væsentlige overensstemmende Forslag.

I Samlingen 1900 indkom til Lagtinget et af 3141 Indbyggere paa Færøerne underskrevet Andragende om, at der maatte blive udvirket et almindeligt Forbud mod Udsalg og Udsækkn. af Spirituosa, eller eventuelt, at det maatte blive overladt Beboerne i de enkelte Kommuner ved Afstemning at afgøre, hvorvidt eller i hvilket Omfang saadant Udsalg eller Udsækkn. maa finde Sted. Efter at Sagen dernæst var bleven drøftet i Lagtingets Samlinger 1900, 1901 og 1902, vedtog Lagtinget i den sidstnævnte Samling et Lovudkast, i hvilket dels Bestemmelserne i de i 1889 og 1893 vedtagne Lovudkast vare genoptagne med mindre væsentlige Ændringer, dels nye Bestemmelser indsatte, hvorefter Udstedelsen af Bevilling til Salg eller Ud-

sækkn. af berusende Drikke gjordes afhængig af, at den billigedes baade af vedkommende kommunale Styrelse og ved Afstemning af de i det paagældende Sogn bosatte Mænd og Kvinder over 25 Aar, der ikke staa i privat Tjenesteforhold eller ere ude af Raadighed over deres Bo. Ved Afstemningen, der skulde foretages for hvert Femaar, skulde simpel Stemme flerhed gøre Udslaget, idet Bevilling vilde være at nægte, hvis Halvdelen af de afgivne Stemmer var imod, at Bevilling af den paagældende Art maatte benyttes i Sognet i Femaaret. — Fra denne Regel undtages dog de Sogne, i hvilke „nogen af de nuværende livsvarige Bevillinger til Udsalg af Brændevin“ paa det paagældende Tidspunkt er i Kraft, idet i disse Sogne Bevilling til Salg af berusende Drikke skulde „som Regel kunne gives, medmindre den kommunale Styrelse . . . . anfører antagelige Grunde derimod.“

Det ommeldte Lovudkast, der kun var vedtaget af Lagtinget med 13 Stemmer imod et ikke ubetydeligt Mindretal, gav i Virkeligheden heller ikke efter Flertallets Mening nogen endelig tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet, og dette gjaldt navnlig det sidst berørte Punkt, hvorefter Udcastets ellers fulgte Princip, nemlig Afgørelse ved Sogneafstemning, ikke var gjort anvendeligt paa Salg af berusende Drikke ved de 3 større Handelspladser. Ogsaa hos disses Befolkning gjorde der sig derhos Misfornøjelse gældende over den Undtagelsesstilling, der saaledes var tiltænkt dem. Grunden til, at Lagtingets Flertal foreslog denne Ordning, var imidlertid den, at det antog, at der, saa længe Salg af Brændevin finder Sted paa vedkommende Plads, ikke var Anledning til at lægge særlige Hindringer i Vejen for Salg af mindre stærke Drikke. Flertallet gik endvidere ud fra den i de tidligere Lovforslag om det omhandlede Emne antagne Forudsætning, nemlig at de før 1890 givne Bevillinger til Brændevinshandel ere livsvarige og saaledes ikke kunde bringes ind under Lovforslagets System, hvorefter Bevillingerne skulde fornys hvert Femaar.

For eventuelt at søge bortryddet de i de ældre Bevillingers Eksistens mulig liggende Hindringer for Tilvejebringelsen af et ensartet System med Hensyn til Salg af berusende Drikke, fandtes det rigtigst at gøre endnu et Forsøg paa ved Forhandling med Indehaverne af de ældre Bevillinger at søge dem bevæget til frivillig at opgive disse, men dette har ligesom ved tidligere Lejligheder vist sig uigennemførligt. I sit i Samlingen 1905 vedtagne Lovforslag har